

(Фонд стратешке културе, 23.7.2010)

Међународни суд је 22. јула, у складу са молбом Генералне скупштине ОУН, обелоданио закључак о проблему Косова. Суштина тог закључка своди се на то, да је једнострана декларација о независности „власти Приштине“ у складу са међународно-правним нормама. Истовремено је у закључку указано, да је резолуција Савета безбедности ОУН 1244, (у којој се говори о територијалној целовитости Србије), такође „део међународно-правних норми, које треба имати у виду“. Једностраној независности Косова, па према томе и акту сецесије, дата је, да тако кажемо, „законита“ основа (иако је председник суда Хисаши Овада изјавио, да дискусија о праву народа на самоопредељење, или сецесију, не спада у задатак Међународног суда: као, суд се не бави последицама проглашења независности, а нарочито не тиме да ли је Косово постало држава).

Последицама ће се позабавити други – архитекте и газде „НАТО-држава“. У тренутку оглашавања закључка Суда, „премијер Косова“ Хашим Тачи се налазио у Вашингтону, где је од потпредседника САД Џоа Бајдена добио уверавања да ће „територијална целовитост Косова остати неприкосновена“, а да је „будућност Косова – НАТО и Европска унија“. [1] Међународни суд (МС) је стао на страну оних, који су оружаном силом, политичким и економским притиском стварали, потхрањивали и ојачавали албански сепаратизам на Косову.

Интересовање за овај процес у Међународном суду (МС) било је огромно. У Палати мира МС места је резервисало 40 земаља – тако је велики међународни значај правне квалификације о „косовској независности“. Тај тридесет шести процес у историји МС био је без преседана: по донетој одлуци, по броју учесника земаља-чланица ОУН, а и у вези са појављивањем Кине, која никада раније није учествовала у процесима Међународног суда. Пре ишчитавања закључка у усменој дискусији једнострану декларацију о независности подржало је 14 земаља (а такође Приштина). Гледиште Београда, који сматра да декларација крши међународно право, поделило је 12 држава. Међу судијама МС деветорица су била из реда земаља које су признале Косово (САД, Велика Британија, Немачка, Француска, Јапан, Нови Зеланд, Јордан, Сијера-Леоне и Сомалија).

Нанет је још један ударац по државности и суверенитету Србије. Наде у објективност и професионалну савест представника међународних институција, укључујући ОУН,

показале су се неутемељеним.

Није Београду пошло за руком да нађе ослонац у Европској унији. Без обзира на уверавања српског председника Бориса Тадића у то да Европска унија жели да сарађује са Србијом у решавању проблема Косова, стварност је демантовала његове речи. Став Европске уније добио је коначни облик и постао кристално јасан.

Као прво, из Брисела је уследило упозорење српској страни на то, да од ОУН не тражи отварање преговора поводом *статуса Косова*. Друго, Брисел инсистира на потпуном усаглашавању са њим резолуције коју Србија намерава да упути на адресу Генералне скупштине ОУН после објављивања закључка МС о независности Косова. Треће, истиче се да ће од понашања Београда у односу на Косово зависити и давање Србији статуса кандидата за члана Европске уније. Према томе, одбачена су обећања која су издашно давали Србији европски чиновници о томе, да ће „техничко питање о кандидатури Србије бити аутоматски стављено пред Европску комисију“. Сада све изгледа другачије: Европска унија тек у децембру може затражити закључак Европске комисије по питању кандидатуре Србије. Али је и то пропагандистички трик. Дефинитивну јасност у погледу укључивања Србије у ЕУ изнео је бивши амбасадор САД у Србији В.Монтгомери, који је рекао да ће Србија, у најбољем случају, постати чланица ЕУ кроз осам година, „а врло вероватно и много даље, без обзира на то шта ће Србија чинити. Ко год да вам тврди другачије, завлачи вас, намерно или случајно“.

[\[2\]](#)

Берлин, опет, прати Вашингтон: иако је Србија поднела молбу за улазак у ЕУ још у децембру 2009. године, немачко руководство одлучило је да тај процес заустави. У ЕУ треба да уђе Хрватска (у 2012. или 2013. години). А Србија, „ако се определи за борбу за Косово, остаће по страни“ – тако сматрају Немци и други чланови Европске уније. [\[3\]](#)

ЕУ концентрише напоре на техничке преговоре између Београда и Приштине „по питањима од узајамног интереса“. При том ће позиција пет држава – чланица Европске уније, које не признају независност Косова, бити потопљена у гледиште већине, која ће захтевати од Београда да одустане од покушаја започињања преговора о статусу Косова.

Питер Фејт, шеф Међународне цивилне канцеларије и специјални представник ЕУ на Косову је још пре изношења закључка Суда предсказао, да ће закључак децидно

подржати Косово, а да ће након изрицања пресуде МС уследити нови талас признавања независности Косова. [4] Фејт жели да нагласи да је став Европске уније и других међународних институција у односу на Србе ригидан, бескомпромисан и да не претпоставља сарадњу са Београдом. Он одбацује чак и „кипарску варијанту“: Фејт тврди да Косово не може бити замрзнути конфликт. [5]

Позиција САД је непромењена: потпуно признавање и јачање независне „Републике Косово“. Истовремено је 22. јула Савет директора Међународног монетарног фонда (чији се штаб налази у Вашингтону) одобрио да се Косову у току 18 месеци пружи финансијска помоћ у висини од 108,9 милиона евра, од чега 22,1 милион „власти Косова“ могу добити одмах. Светска банка је са своје стране издвојила преко 400 милиона долара за Албанију у наредне 4 године: 275 милиона долара (214 милиона евра) од Међународне банке за реконструкцију и развој и 150 милиона долара (116 милиона евра) од Међународне финансијске корпорације.

Паралелно западни и албански медији активно експлоатишу тему о тобоже понуђеној од стране Србије размени територија – Север Косова у замену за југ Србије, који албанци називају „Прешевска долина“ (већину становника тамо чине Албанци), и тобоже спремности Београда да размотри питање о границама Србије са Косовом.

У Приштини су одлуку МС очекивали мирно. Тамо су убеђени да ће се најмање 35 земаља сада придружити оним 69, које су признале независност Косова.

Београд инсистира на томе, да стимулисање косовског сепаратизма даје старт ланчаној реакцији стварања нових псеудо-држава и води у дестабилизацију многих региона света. Српски председник Б. Тадић каже, да је „питање Косова најважније национално питање“. Србија намерава да на септембарској (2010) седници Генералне скупштине ОУН поднесе нову резолуцију о Косову. Србија, подвукао је Борис Тадић, ни под којим околностима неће признати независност Косова, ни директно, ни индиректно.

Међутим, у време док се Тадић позива на међународно право, националне интересе и на стабилност на Балкану, српска опозиција истиче да су се након проглашења независности Косова српске власти у току две године само повлачиле и напуштале позиције у том питању. Нико други до Тадић није, прокламовавши „борбу за Косово дипломатским средствима“, убрзо вратио српске амбасадоре у земље које су признале независност Косова, и без противљења признао мисију ЕУЛЕКС на Косову, која је

доприносила јачању „косовских институција власти“. У то исто време управо Брисел промовише доктрину укључивања Западног Балкана у састав Европске уније, а важна компонента те доктрине је теза о „европској перспективи Косова“. Говорећи о „националним интересима“, српске власти за две године нису одржале ни једну седницу парламента, специјално посвећену Косову и Метохији, а очи изношења закључка МС званични Београд је на инсистирање Запада протурио усвајање [резолуције о Сребреници](#), којом је нанет колосални ударац национално-државним интересима Србије.

У условима, када су при самоискључењу Савета безбедности ОУН били могући агресија против суверене Српске државе, стварање на делу њене територије, коју су заузели албански сепаратисти, највеће у свету војне базе САД, подршка од стране западне елите такозваним „приштинским институцијама власти“, закључак Међународног суда о Косову, оглашен 22. јула, представља једну од завршних етапа урушавања међународног правног поретка.

Одлука МС је погазила резолуцију 1244 СБ ОУН. Она је омогућила да се отвори нова фаза „пројекта Косово“. Запад ће учинити све, како не би дозволио да се „замрзне“ косовски конфликт. Почеће се реализовати сви пређашњи планови Приштине: потпуна апсорпција Срба јужно од Ибра, интеграција, затим асимилација српског становништва у северном делу Косова, ширење сепаратистичких тенденција на југ Србије („Прешевска долина“), ширење „албанског фактора“ по Балкану, укључујући ако не формално, а оно фактичко уједињење Косова са Албанијом. И све то на позадини даље политичко-дипломатске и финансијске подршке „Републике Косово“ са њеним потоњим укључивањем у ЕУ и НАТО.

[1] <http://www.balkaninsight.com/en/main/news/29613/>

[2] <http://www.blic.rs/Vesti/Politika/198830/Amerika-ce-tesko-dozvoliti-podelu-Kosova>

[3] <http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Ekonomist-Gradjani-Srbije-sve-vise-gube-nadu.sr.html>

Са међународним правом је завршено, услове диктирају САД!

Пише: Ана Филимонова
петак, 23 јул 2010 10:40

[4] <http://www.emg.rs/vesti/region/124044.html>

[5] <http://www.emg.rs/vesti/region/124044.html>